

[Pia Kjærsgaard]

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af særrettigheder for udlændinge.

(Beslutningsforslag nr. B 92).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvilige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Tredje behandling af lovforslag nr. L 257:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven m.v. (Familiesammenføring, effektivisering af asylsagsbehandlingen m.v.).

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 1/4 92. Første behandling 8/4 92. Betænkning 11/6 92. Anden behandling 16/6 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Jeg kan stemme for lovforslaget, men det er ikke uden betænkeligheder.

Selve forslaget har nogle regler, som jeg synes er betænkelige. Der kan foretages legemsindgreb, når politiet skønner det hensigtsmæssigt. »Når det er hensigtsmæssigt« strider mod retsplejelovens regler, strider mod god dansk tradition. Jeg har forstået på ministeren, at hensigten alene er at bruge denne bestemmelse, når der er en konkret mistanke om, at der foreligger forfalskede papirer, og selvfølgelig også i tilfælde, hvor der ingen papirer er ved indrejsen. Det er baggrunden for, at jeg kan stemme for, men jeg synes ikke, at det er en smuk bestemmelse at have i dansk lovgivning.

Ministeren nævnte i går, at den socialdemokratiske regering i Norge har foreslået noget lignende. Det er rigtigt. Det imponerer mig i øvrigt ikke, at det er en socialdemokratisk regering, det må jeg sige med det samme. Men det interessante er, at det norske udlændingedirektorat har advaret mod reglen, og at det norske registertilsyn advarer mod reglen. Det synes jeg er ganske imponerende, at man altså

har et land, hvor statslige myndigheder advarer mod en regerings – efter deres mening – for populistiske forslag.

Men så er der noget i lovforslaget, som er langt alvorligere, og det er nogle forudsætninger, der ligger til grund for ministerens forslag. Lad mig nævne to væsentlige ting. Vi har nu i Folketinget i 5-6 år haft et flertal for at lave en rimelig repatrieringsordning for flygtninge. Ministeren og hans forgængere har igen og igen lovet, at når vi kommer til den almindelige regulering af udlændingelovgivningen, kommer der også regler om repatriering. Der er ikke ét ord om repatriering, og det beklager jeg meget dybt. Det er, som om regeringen for enhver pris vil fastholde flygtningene i Danmark i stedet for at sørge for, at de får rimelige muligheder for at rejse hjem igen.

Der står, at socialministeren kommer med et forslag til efteråret, men det har jo kun noget at gøre med penge. Det drejer sig ikke om penge, det drejer sig om en ændring af udlændingelovens § 17. Der er mennesker i dette land, flygtninge, der har arbejdet i årevis for at skabe rimelige vilkår for en repatriering. Regeringen ønsker det på ingen måde, og det er dybt beklageligt.

En anden forudsætning for regeringens forslag, baggrunden for lovforslaget, er, at asylansøgere ene af alle grupper ikke må indgå ægteskab. Det står ikke i lovtæksten – havde det stået der, havde jeg stemt imod – men det er ministerens forudsætning, at asylansøgere ene af alle udlændinge i Danmark ikke må indgå ægteskab. Det er en klar og meget ubehagelig diskrimination.

Ministeren mener at have hjemmel i ægteskabsloven til at forbyde asylansøgere ene blandt alle udlændinge at indgå ægteskab. Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvor er den hjemmel? Er det i § 12? I § 20? I § 66? Der er ikke skygge af hjemmel i ægteskabsloven til, at ministeren efter eget forgodtbefindende kan skelne mellem forskellige udlændinge, der opholder sig lovligt her i landet.

Hertil kommer – og det synes jeg bestemt ikke fremgår af lovforslaget – at de forskellige asylansøgergrupper bliver diskrimineret indbyrdes. På listen over visumfri lande kan man se, at asylansøgere, der kommer fra Jugoslavien, Gambia, Ghana, Niger, Polen, Tjekkoslaviet, Togo og Uganda, godt kan gifte sig,